

РЕШЕНИЕ

№ 20237

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12155** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на В. Г. Т. от [населено място], подадена чрез адв. М., срещу Решение № 2153-21-326/27.10.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град.
Релевират се доводи, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са издадени в противоречие с материалния закон. Твърди се, че от една страна в мотивите на оспорваното решение (стр. 4, трети абзац) директорът на ТП на НОИ - С.-град приема, че са налице доказателства касателно изпълнени предпоставките по чл. 2, т. 12 от НКТП, за категоризиране на положения от В. Г. Т. осигурителен стаж, като „техник на медицинска техника“ за периода 01.10.2009 г. - 30.09.2012 г., „инженер, хардуер“ за времето от 01.10.2012 г.-31.10.2022 г. и за времето от 01.11.2022 г.- 26.03.2025 г. от втора категория труд, предвид което една от претенциите на Т., наведени в жалбата, а именно, че пенсионният орган неправилно е определил категорията труд на стажа му за периода, през който е работил на длъжностите „техник на медицинска техника в „Смарт Ко“ ЕООД, „инженер, хардуер“ в „Контрон България“ ЕООД и в „Равнако“ ООД е основателна.“ От друга страна се сочи, че за периода 01.10.2009 г. - 30.09.2012 г., което е - 03 год. - 00 мес. - 00 дни; за периода 01.10.2012 г. - 31.10.2022 г., което е - 10 год. - 01 мес. - 00 дни; -за периода 01.11.2022 г. - 26.03.2025 г., което е - 02 год. - 04 мес. - 26 дни, осигурителният стаж на В. Т. е от втора категория труд, като сборът на тези цифри е 15 години 5 месеца 26 дни. Противно на гореизложеното обаче ответникът е приел, че следва да бъде извършено прекатегоризиране на осигурителния стаж на жалбоподателя, като общият му осигурителен стаж се приравнява на: Осигурителен стаж от първа категория: 00 години 01 месеца

03 дни; Осигурителен стаж от втора категория: 14 години 02 месеца 21 дни; Осигурителен стаж от трета категория: 21 години 01 месеца 26 дни“.

В този смисъл се твърди незаконосъобразност на изводите, че жалбоподателят има 14 години 02 месеца 21 дни осигурителен стаж от втора категория, респ., че не са налице предпоставките за отпускане на пенсия по чл. 69б, ал. 2 КСО доколкото същият не отговаря на изискването за 15 години осигурителен стаж от втора категория.

Предвид посочените пороци на оспорваният административен акт, се налага извода, че същият е издаден в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби и сериозно накърнява правото на жалбоподателя на пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 69б, ал. 2 от КСО. Претендира се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане с връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия от 26.03.2025 г., като бъде отпусната такава при условията на чл. 69б, ал. 2 КСО. Иска се и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият, чрез адв. М., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като бъде отменено решението на директора на ТП на НОИ [населено място], а преписката върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението на В. Т.. Моли да не се кредитира заключението на вещото лице, тъй като същото е работило с данни, които не кореспондират на записа в трудовата книжка, трудовият договор и представеното в съдебно заседание УП-3 от „Контрон България“ ЕООД. Допълнителни съображения свързани с основателността на жалбата излага в писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез юрк. В., моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана по мотиви подробно изложени в акта. Моли в зависимост от изхода на делото да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, както и да бъде прието изцяло заключението на вещото лице, което отговаря на фактическата обстановка. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, Трето отделение, 44 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 26.03.2025 г. В. Т. е подал заявление с вх. № 2113-21-1523 от 26.03.2025 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ПОСВ/. Към него е приложил изискуемите документи за осигурителен стаж, съгласно чл. 3 НПОС, за преценка правото на пенсията.

С оглед представените доказателства, длъжностното лице по ПО е приело, че липсва основание за категоризиране на осигурителния стаж в „Смарт Ко“ ЕООД за периода 01.10.2009 г. - 30.09.2012 г. на длъжност „техник на медицинска техника“, при „Контрон България“ ЕООД като „инженер, хардуер“ за времето 01.10.2012 г. - 31.10.2022 г. и при „Равнако“ ООД на длъжност „инженер, хардуер“ за 01.11.2022 г. - 26.03.2025 г. от втора категория труд и с Разпореждане № [ЕГН]/60 от 29.07.2025 г. /л. 84/ е отказал отпускане на лична ПОСВ. Обоснован е извод, че лицето не отговаря на изискванията на чл. 69б, ал. 1 и ал. 2 КСО, както и на чл. 68, ал. 1-2 КСО, тъй като няма навършени 64 години и 07 месеца и осигурителен стаж от 39 години и 08 месеца, изискуеми за мъжете за 2025 г.

Разпореждането е оспорено по административен ред с жалба с вх. № 1012-21-1006 от 28.08.2025 г., в която лицето твърди, че неправилно стажът му в „Смарт Ко“ ЕООД на длъжност „техник на медицинска техника“, в „Контрон България“ ЕООД на длъжност „инженер, хардуер“ и в „Равнако“ ООД на длъжност „инженер, хардуер“ е зачетен от трета, вместо от втора категория труд. Сочи, че по всички представени документи осигурителният му стаж е положен в условията

на втора категория труд и е 15 години, 04 месеца.

С Писмо от вх. № 1012-21-1006#6 от 24.09.2025 г. от „Смарт Ко” ЕООД е постъпила информация, че за период 01.09.1993 г. - 07.01.2008 г. лицето е заемало длъжностите „експерт външна търговия”, „посредник продажби”, „техник на медицинска техника“. Жалбоподателят е преназначен на длъжност „техник на медицинска техника” за работа с източници на йонизиращи лъчения /ИЙЛ/ от 07.01.2008 г. до 30.09.2012 г. За лицето са внасяни осигурителни вноски за втора категория труд от 01.10.2009 г. до 30.09.2012 г. Т. е подлежал на задължителни медицински прегледи в Националния център по радиобиология и радиационна защита /НЦРРЗ/ по реда на Наредба № 3 на МЗ от 28.02.1987 г. и Наредба № 29 на МЗ от 2005 г. Представена е и Лицензия Серия: Р-343, Рег. № 02603 за работа с източници на йонизиращи лъчения, издадена от Агенция за ядрено регулиране на основание чл. 5, т. 2, чл. 20, ал. 2 и ал.3 във връзка чл. 58, ал. 1, т. 3 от Закона за безопасно използване на ядрената енергия /ЗБИЯЕ/.

С Писмо вх. № 1012-21-1006#7 от 26.09.2025 г. от осигурител „Контрон България” ЕООД са представени следните доказателства за осигурителен стаж положен в условията на втора категория труд: Карта за резултата от оценката на риска за работните места и извършваната работа, съгласно Наредба № 5 от 11.05.1999 г., съдържаща оценки за вероятност, тежест, експозиция и степен на риска за заеманата длъжност „инженер хардуер”; Лицензия Серия: Р-80457, Рег. № 04598, издадена на по реда на ЗБИЯЕ; справки за професионално облъчване; Удостоверения от НЦРРЗ, че лицето се е явявало на периодични медицински прегледи за годност за работа в среда на йонизиращи лъчения.

С Писмо вх. № 1012-21-1006#8 от 30.09.2025 г. от осигурител „Равнако” ООД са представени Карта за резултата от оценката на риска за работните места и извършваната работа съгласно Наредба № 51 от 11.05.1999 г., съдържаща оценки за вероятност, тежест, експозиция и степен на риска за заеманата длъжност; Удостоверение за регистрация за извършване на дейност по чл. 56, ал. 3 от ЗБИЯЕ.

Посочените доказателства касаят заеманата длъжност и мястото на работа, но не и категорията труд, която е от компетентността на пенсионния орган. Осигурителят съгласно чл. 3 от Инструкцията за прилагане на НКТП може само да даде предложение по коя разпоредба да бъде категоризиран трудът, като направеното предложение не обвързва пенсионния орган.

Според решаващия административен орган определящи в случая са конкретните условия на труд, които се установяват с измервания на радиационните параметри на работната среда, тъй като водещ фактор не се явява формалното установяване на СИЛ, а наличието на показатели/доза на облъчване, които могат да се определят като тежки и вредни - условие за определяне на труда от втора категория, а степените на риск са пет, като първа е незначителен, втора - приемлив, трета - умерен, четвърта - сериозен, и пета - висок.

Съгласно чл. 77 от НРЗ професионално облъчваните лица подлежат на задължително медицинско наблюдение, което се осъществява по реда на Наредба № 11 на МЗ от 22.10.2018г. за здравни норми и изисквания при работа в среда с йонизиращи лъчения.

Предвид изложеното по-горе директорът на ТП на НОИ – [населено място] е приел, че са налице доказателства касателно изпълнени предпоставките по чл. 2, т. 12 от НКТП, за категоризиране на положения от В. Г. Т. осигурителен стаж, като „техник на медицинска техника” за периода от 01.10.2009 Г.-30.09.2012 г., „инженер, хардуер” за времето от 01.10.2012г. - 31.10.2022 г. и за времето от 01.11.2022 г. - 26.03.2025 г. от втора категория труд. В тази връзка е счтено за основателно едно от възраженията на Т., че пенсионният орган неправилно е определил категорията труд на стажа му касаещи горепосочените периоди и осигурители.

Въз основа на събраните в хода на контролното производство нови доказателства решаващият

орган е извършил прекатегоризиране на осигурителния стаж на жалбоподателя, като общият осигурителен стаж на В. Т. е приравнен, както следва:

Осигурителен стаж от първа категория труд: 00 години 01 месеца 03 дни;

Осигурителен стаж от втора категория труд: 14 години 02 месеца 21 дни;

Осигурителен стаж от трета категория труд: 21 години 01 месеца 26 дни.

Предвид гореизложеното е обоснован извод, че Т. не придобива право на исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не изпълнява визираното в чл. 69б, ал. 2 КСО условие – за наличие на 15 години осигурителен стаж от втора категория.

В първото по делото с.з. проведено на 27.01.2026 г. от процесуалния представител на жалбоподателя е представено удостоверение Обр. УП-3 № К-003 от 19.01.2026 г., издадено от „Контрон България“ ЕООД /л. 188/, съгласно което осигурителният стаж на В. Т. в посочено дружество е 10 години и 1 месец, включващ периода от 01.10.2012 г. – 31.10.2022 г., в който е бил на длъжност „инженер, хардуер“. В цитираното УП-3 е посочено също така в подчертан текст следното: „За периода от 01.10.2012 г. – до 31.10.2022 г. /осигурителен стаж: 08 год. 09 м. 05 д./ лицето е на длъжност „Инженер, хардуер“ във фирма Контрон България ЕООД. По карти за комплексна оценка на условията на труд, са определени 250 точки, от които 195 точки са за йонизиращи лъчения“. Представено е и удостоверение обр. УП-2 № К-010 от 11.03.2025 г. / л. 189-193/, както и трудов договор от 30.08.2012 г. сключен между работодателя „С&Т България“ ЕООД, ЕИК -[ЕИК] /считано от 05.01.2023 г. дружеството е с ново наименование „Контрон България“ ЕООД/ с В. Г. Т. /л. 194-195/.

В последното по делото с.з. на 28.04.2026 г. от жалбоподателя е представено удостоверение Обр. УП-3 № К-009 от 27.04.2026 г., издадено от „Контрон България“ ЕООД /л. 217/, както и заверено копие на трудова книжка на В. Т. стр. 22-25 /л. 215-216/, с която е удостоверено прослужено време в „С&Т България“ ЕООД /считано от 05.01.2023 г. дружеството е с ново наименование „Контрон България“ ЕООД/ за периода от 01.10.2012 г. до 01.11.2022 г., т. е. 10 години 01 месец и 00 дни.

По делото е прието без оспорване от страните заключение на в.л. Ж., съгласно което осигурителният стаж на В. Т. към 26.03.2025 г. е, както следва: - първа категория труд - 0 години, 1 месец и 3 дни, които приравнени към трета категория труд са 0 години, 1 месец и 25 дни; - втора категория труд - 14 години, 2 месеца и 21 дни, които приравнени към трета категория труд са 17 години, 9 месеца и 11 дни; - трета категория труд - 21 години, 1 месец и 26 дни.

Административен съд - София-град, след като съобрази събраните в хода на производството доказателства, които прецени с оглед доводите и становището на страните, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали същият е издаден от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - директора на ТП на НОИ - С. град. Същото отговаря на изискванията на чл. 59 АПК, като при постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не са налице основания за отмяната му по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 АПК.

Настоящият състав намира, че спорът по делото е правен и е свързан с отговор на въпроса дали

жалбоподателя има 15 години стаж от втора категория, респ. отговаря ли същия на изискванията на 69б, ал. 2 КСО за получаване на ПОСВ.

От страна на ответника при осъщественото задължително административно обжалване, е прието, че в случая е налице осигурителен стаж за лицето от втора категория в размер на 14 години 02 месеца и 21 дни, т.е. В. Т. не отговаря на условията на чл. 69б, ал. 2 КСО.

Противно на доводите на ответника относно липсата на осигурителен стаж по чл. 69б, ал. 2 КСО, съдът счита, че жалбоподателят е доказал своето материално право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в хипотезата на чл. 69б, ал. 2 КСО поради достигане на изискуемите се възраст и съответния 15 годишен осигурителен стаж от втора категория.

В тази връзка следва да бъде съобразено следното:

Съгласно чл. 69б, ал. 2 КСО лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия - навършили са възраст до 31 декември 2015 г. - 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете. По силата на чл. 69б, ал. 2, т. 2 от КСО от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 60-годишна възраст.

Възникването на субективното право на пенсия по посочения ред, е обусловено от наличието на три кумулативно съществуващи предпоставки – достигната възраст, признат стаж при условията на втора категория труд от поне 15 години и сбор от осигурителен стаж и възраст, който за мъжете е 100.

В случая не е спорно, че към датата на подаване на заявлението – 26.03.2025 г. за отпускане на пенсия В. Т. е бил на възраст 61 години / [дата на раждане] /. Спорно по делото е наличието на втората предпоставка, а именно признат стаж от 15 години при условията на втора категория труд.

Ответникът не оспорва, че лицето е полагало труд – втора категория, а оспорва неговия размер от 15 години, като твърди, че същият е 14 г. 02 м. и 21 дни. По-конкретно в настоящото съдебно производство спорен е въпросът какъв е периода на положения труд при условията на втора категория в „Контрон България“ ЕООД /старо наименование „С&Т“ ЕООД/.

Жалбоподателят възразява, че е достигнал изискуемия стаж от II категория и същият е в размер на 15 години, 5 месеца и 26 дни и по-конкретно твърди, че стажът му от втора категория положен в „Контрон България“ ЕООД /старо наименование „С&Т“ ЕООД/ е в размер на 10 години и 1 месец.

В подкрепа на доводите си жалбоподателят представя две удостоверения обр. УП-3, като видно от последно представено в с.з. от 28.04.2026 г. е удостоверен стаж от II категория в размер на 10 г. и 1 м. Същият размер положен труд – 10 г. и 1 м. е посочен и в представена извадка от трудовата книжка на жалбоподателя на л. 216, приета без оспорване от страните в същото с.з.

Настоящият състав намира възраженията на жалбоподателя за основателни.

В разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) е предвидено, че осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

Според чл. 77 от Наредбата за радиационната защита /НРЗ/ лицата, подложени на професионално облъчване, подлежат на медицинско наблюдение с цел да се установи здравословното им състояние и тяхната годност от медицинска гледна точка да

изпълняват възложената им работа в съответствие с наредбата по чл. 65, ал. 1, т. 4 от Закона за здравето /Наредба № 11 на МЗ от 22.10.2018 г. за здравни норми и изисквания при работа в среда с йонизиращи лъчения.

Съгласно чл. 2, т. 12 от Наредба за категоризиране на труда при пенсиониране /НКТП/ втора категория при пенсиониране е трудът на работници, специалисти и ръководни служители, работещи постоянно в среда на йонизиращи лъчения без включените в чл. 1, т. 5 и 6.

Съгласно чл. 9, ал. 21 от Инструкцията, участието в осъществяването на видовете работи и дейности по ал. 20 се доказва с: трудови договори; длъжностни характеристики, заповеди и други, регламентиращи задължения за работа; първична документация, доказваща плащания, свързани с реализирането на такава дейност. Към доказателствата на плащанията се включват и допълнителните възнаграждения за работа в среда с йонизиращи лъчения на основата на комплексно оценяване на условията на труд, ако балната оценка по елемент „йонизиращи лъчения“ е 70 и повече точки съгласно Наредбата за комплексно оценяване на условията на труд.

От анализа на посочените разпоредби е видно, че от втора категория труд се категоризира трудът на работещите с рентгенови апарати, които са непосредствено и постоянно в среда на йонизиращи лъчения от рентгеновата апаратура за пролъчване, като е видна и ясната воля на законодателя за обвързване на правото за пенсиониране при тези по-благоприятни условия с доказването на определена степен на вредност и тежест на труда. Последният извод се потвърждава от чл. 104 от КСО, според който Министерският съвет определя кой труд към коя категория се причислява съобразно характера и особените условия на труд - с други думи, доказването на тежки и вредни за здравето условия на труд се явява изискуем елемент от фактическия състав на разпоредбите.

Предвид факта, че йонизиращите лъчения се свързват и с естествени източници на радиация, в Наредбата за радиационна защита са определени дозови ограничения по отношение на професионалното облъчване /чл. 6, ал. 1 от НРЗ/ и по отношение на лица от населението /чл. 7, ал. 1 от НРЗ/. В Закона за безопасно използване на ядрената енергия също са предвидени дейности, които подлежат само на уведомителен режим /чл. 56, ал. 2, т. 4 от ЗБИЯЕ/, от което следва, че само наличието на среда с йонизиращи лъчения не се явява достатъчна предпоставка за определянето на категорийни условия за труд, а следва да е налице доза, която да превишава обичайния радиационен фон.

Според трудовия договор от 30.08.2012 г. на В. Т. с фирма „С&Т България“ ЕООД /сега „Контрон България“ ЕООД/, приет като доказателство по делото, работникът работи при условията на втора категория труд, на пълно работно време, което е намалено за тази категория труд на 7 часа. Жалбоподателят е работил на намалено работно време - 7 часа в изпълнение на разпоредбите на чл. 137, ал.1, т.1 във връзка с ал. 2 от Кодекса на труда и на чл. 3 т. 9 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява намалено работно време.

Ето защо данните записани в УП - 3 с изх. № К-011/11.03.2025 г. противоречат на чл.137, ал. 4 от Кодекса на труда, който гласи, че при намаляването на работното време по ал. 1 и 2 не се намаляват трудовото възнаграждение и другите права на работника или служителя по трудовото правоотношение“, както и на чл. 7. от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява намалено работно време, според който при въвеждане на намалено работно време по чл. 137, ал. 2 от КТ на работниците и

служителите се запазва определеното им месечно трудово възнаграждение и другите права по трудовото и осигурителното законодателство.

Според записа в трудовата книжка на В. Т. от фирма „С&Т България“ ЕООД, представена и приета като доказателство по делото в последното с.з., лицето има трудов стаж в размер на 10 г. и 01 м. В настоящия случай материалната доказателствена сила на трудовата книжка не е оборена по реда на чл. 193 ГПК.

В последното по делото заседание е прието като доказателство също така ново УП-3 с изх. № К-009/27.04.2026 г. от фирма „Контрон България“ ЕООД, което е правопреемник на „С&Т България“ ЕООД. В същото отново е удостоверено, че В. Т. има осигурителен стаж за периода 01.10.2012 г. - 31.10.2022 г. в размер на 10 г. и 01 м.

Съгласно чл. 142 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му /ал.1/, а установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

Предвид горното настоящият състав намира, че следва при решаване на настоящия спор да съобрази и ангажираните в хода на съдебното производство писмени доказателства от страна на жалбоподателя доколкото същите не са били част от административната преписка, но са от съществено значение за решаването му. Предвид материалната доказателствена сила на неоспорената трудова книжка стр. 24-25 /л. 216/, като официален свидетелстващ документ, по смисъла на чл. 347 от КТ, съдът безспорно установява, че през периода от 01.10.2012 г. до 01.11.2022 г. В. Т. е заемал длъжност "инженер хардуер" в „С&Т България“ ЕООД /с ново наименование „Контрон България“ ЕООД/ и приема, че същият има положен труд от втора категория в размер на 10 г. и 1 месец.

Основателно е възражението на оспорващия, че с оглед новопредставените в последното с.з. писмени доказателства, съдът не следва да кредитира заключението на ССЕ в частта относно размерът на стажа положен в „Контрон България“ ЕООД, тъй като видно и от дадените разяснения в с. з. на 28.04.2026 г. при изготвяне на експертизата вещото лице Ж. не е ползвало данни от трудовата книжка. Както се отбеляза по-горе в съдебния акт същата не е била част от административната преписка, а извадка от нея - стр. 22-25 са сверени с оригинала и приети по делото без оспорване от страните в последното с.з, в което е изслушан и експерта. Именно в същото заседание е прието и без оспорване и удостоверение обр. УП-3 от 27.04.2026 г. /л. 217/, от съдържанието на което се установява също, че жалбоподателят има осигурителен стаж втора категория съгласно чл. 2, т. 12 от НКТП в периода от 01.10.2012 г. - 31.10.2022 г. – 10 години и 1 месец.

От приложените по административната преписка и събраните в настоящото съдебно производство писмени доказателства може да се изведе заключение, че В. Т. отговаря на изискването за пенсиониране, заложено в чл. 69б, ал. 2 от КСО, а именно има 15 години при условията на втора категория труд положен на длъжност „техник на медицинска техника“ в „Смарт Ко“ ЕООД за периода от 01.10.2009 г. - 30.09.2012 г., „инженер, хардуер“ в „Контрон България“ ЕООД за времето от 01.10.2012 г. - 31.10.2022 г. и за времето от 01.11.2022 г. - 26.03.2025 г. „инженер, хардуер“ в „Равнако“ ООД, има сбор от осигурителен стаж и възраст – 100 и е навършил 59 години и 4 месеца.

Тези обстоятелства са доказани с предвидените документи в разпоредбата на чл. 40 ал.1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж с трудови, служебни, осигурителни книжки

и с документ по утвърден образец.

Ето защо, като е приел обратното, административният орган е допуснал нарушение на материалния закон, което налага отмяна на обжалваното решение, а преписката следва да се върне на компетентния пенсионен орган при ТП на НОИ – С. град за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя, при съобразяване с дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на оспорващия се дължат разноски в общ размер на 610 лева или 311,89 евро, включващи - 5,11 евро /10 лв./ – държавна такса и 306,78 евро /600 лева/ – платено в брой адвокатско възнаграждение по договор от 04.11.2025 г. /л. 9/.

Настоящият състав счита за неоснователно бланкетното възражение на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК вр. чл. 144 АПК доколкото претендирания размер от 600 лв. е съобразен с фактическата и правна сложност на спора, а и на проявената процесуална активност на пълномощника на жалбоподателя. Взет е предвид броят на проведените съдебни заседания, в които е участвал и извършените процесуални действия.

Воден от горното и на основание чл. 118, ал. 3 КСО, във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2153-21-326/27.10.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/60/ от 29.07.2025 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване спрямо В. Г. Т., ЕГН – [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С. град за произнасяне по заявлението на В. Г. Т. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б, ал. 2 от КСО при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на В. Г. Т., ЕГН – [ЕГН], сумата от 311,89 евро /триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента/ – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: